

PYTANIA PRAWNE DO IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 12/99

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy adwokat wykonujący zawód indywidualnie, który nabył prawo do zniżki w opłacaniu składki na ubezpieczenie społeczne w 50 % zachowuje prawo do tej zniżki na podstawie art. 63 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. Nr 123, poz. 776)?”

III ZP 13/99

Pytanie prawne Ministra Pracy i Polityki Socjalnej przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy lekarz – przedstawiciel Związku Inwalidów Wojennych RP powinien czy też nie uczestniczyć, wspólnie z lekarzem orzecznikiem ZUS, przy ocenie niezdolności do pracy osób represjonowanych, ubiegających się o rentę na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz.U. z 1997 r. Nr 142, poz. 950 z późn. zm.)?”

**UCHWAŁY IZBY ADMINISTRACYJNEJ,
PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH**

III ZP 10/99 – z dnia 8 lipca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu:

Ekwiwalent wypłacony pracownikowi za nie wykorzystany urlop wypoczynkowy z innych przyczyn niż wymienione w art. 171 § 1 k.p. jest ekwiwalentem za nie wykorzystany urlop wypoczynkowy w rozumieniu § 7 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (jednolity tekst: Dz.U. z 1993 r. Nr 68, poz. 330 ze zm.).

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 26/99

Pytanie prawne Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy sprawy wynikające z umowy najmu lokalu mieszkalnego, przeznaczonego na zaspokajanie osobistych potrzeb mieszkaniowych najemcy, będącego osobą fizyczną i osób mu bliskich, pozostających z najemcą we wspólnocie domowej, są „sprawami o ochronę konsumentów” w rozumieniu art. 61 k.p.c., w szczególności wówczas gdy zarząd zasobami lokalowymi stanowi przedmiot działalności gospodarczej wynajmującego?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 18/99 - z dnia 9 lipca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Krakowie:

Możliwe jest, na żądanie jednego z byłych małżonków, orzeczenie eksmisji drugiego z nich z mieszkania stanowiącego przedmiot wspólnego lokatorskiego prawa spółdzielczego, jeżeli drugi małżonek, w stosunku do którego w wyroku rozwodowym orzeczono eksmisję, mieszkanie to opuścił, a następnie ponownie je zajął.

III CZP 14/99 - z dnia 20 lipca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Katowicach:

Uprawnienie banku do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych (art. 96 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 – Prawo bankowe Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm.) obejmuje także czynności bankowe wymienione w art. 5 ust. 2 tej ustawy, o ile są one wykonywane przez banki.

III CZP 15/99 – z dnia 20 lipca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Katowicach:

Przyjęcie poręczenia przez bank w czasie obowiązywania ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. – Prawo bankowe (Dz.U. z 1992 r. Nr 72, poz. 359 ze zm.) uprawnia bank do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych także po 1 stycznia 1998 r. (art. 96 pr.bank.).

III CZP 19/99 – z dnia 20 lipca 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Olsztynie:

Zarządca nieruchomości wspólnej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U. Nr 85, poz. 388 ze zm.), nie jest legitymowany w ramach powierzonego mu administrowania tą nieruchomością, do dochodzenia na swoją rzecz należności z tytułu zaliczek na koszty zarządu wymienioną nieruchomością.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

II CKN 804/98 – wyrok z dnia 4 lutego 1999 r.

Brak jest interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. w żądaniu ustalenia nieważności względnej uchwały walnego zgromadzenia akcjonariuszy, gdy powództwo o unieważnienie tej uchwały zostało już prawomocnie oddalone lub gdy upłynęły terminy do jego wytoczenia, przewidziane w art. 415 k.h.

I CKN 1162/98 – wyrok z dnia 11 lutego 1999 r.

Wykonywanie użytkowania nie jest przesłanką roszczenia o ustanowienie użytkowania wieczystego, przewidzianego w art. 204 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. Nr 115, poz. 741 ze zm.). Dochodzenia tego roszczenia przez użytkownika, który nie wykonywał użytkowania zgodnie z celem, w jakim je uzyskał, może być jednak w konkretnych okolicznościach uznane za nadużycie prawa.

III CKN 198/98 – wyrok z dnia 11 marca 1999 r.

Wynajmujący nie będący właścicielem rzeczy najętej może domagać się naprawienia szkody wynikłej z nieuwzględnienia przez najemcę obowiązku zwrotu rzeczy tylko wówczas, gdy przysługiwało mu uprawnienie do dysponowania rzeczą po zakończeniu najmu.

I CKN 1379/98 – postanowienie z dnia 12 marca 1999 r.

Porozumienie, w wyniku którego poczta powstrzymuje się w ciągu określonego czasu doręczenia pełnomocnikowi procesowemu strony pism sądowych nie wywołuje żadnych

skutków prawnych.

I CKN 928/97 – postanowienie z dnia 18 marca 1999 r.

Art. 207 k.c. ustanawia zasadę prawną, zgodnie z którą współwłaściciel, który dokonał nakładów na przedmiot współwłasności może dochodzić zwrotu ich wartości od pozostałych każdorazowych współwłaścicieli – w stosunku do ich udziałów w rzeczy wspólnej.

I CKN 1050/97 – wyrok z dnia 18 marca 1999 r.

Obowiązek przewidziany w art. 23 k.r.o. może być wyłączony, jeżeli zachowanie będące wynikiem choroby psychicznej małżonka uzasadnia zwolnienie z tego obowiązku drugiego z małżonków.

II CKN 231/98 – wyrok z dnia 19 marca 1999 r.

Wynikające z art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe (Dz.U. Nr 53, poz. 272 ze zm.) zobowiązanie odbiorcy przesyłki do zapłaty ciężących na niej należności jest jego samoistnym zobowiązaniem wobec przewoźnika. Obowiązek ten istnieje nawet wtedy, gdy ze stosunku prawnego wynikało, że należność ta będzie obciążać nadawcę.

II CKN 24/98 – wyrok z dnia 23 marca 1999 r.

1. Przepis art. 203 k.h. dotyczy umów między spółką a członkami zarządu, związanych ze sprawowaną funkcją członka zarządu, a nie umów zawieranych przez spółkę z członkami zarządu działającymi jako osoby fizyczne, a więc poza pełnioną przez nich funkcją.

2. Dopuszczalność zawarcia przez jednoosobową spółkę z o.o. umowy sprzedaży nieruchomości powinno wynikać z treści pełnomocnictwa w formie notarialnej, a jej brak skutkuje nieważnością umowy.

3. Do reprezentacji jednoosobowej spółki z o.o. przy zawarciu takiej umowy ma zastosowanie przez analogię przepis art. 108 k.c.

I CKN 1081/97 – postanowienie z dnia 24 marca 1999 r.

Osoba, która uzyskała posiadanie nieruchomości na podstawie, sporządzonej w formie aktu notarialnego, umowy zobowiązującej do przeniesienia jej własności, może być – w zakresie zasiedzenia tej nieruchomości (art. 172 § 1 k.c.) – uznana za samoistnego posiadacza w dobrej wierze.

I CKN 1097/97 – wyrok z dnia 24 marca 1999 r.

Gdy dowody osobowe, przeprowadzone przez sąd pierwszej instancji, nie mają jednoznacznej wymowy, a ich ocena, dokonana przez ten sąd, nie jest oczywiście błędna, sąd drugiej instancji – bez ponowienia tych dowodów – nie powinien zmieniać, w następstwie odmiennej oceny tych dowodów, ustaleń przyjętych przez sąd pierwszej instancji.

III CKN 124/99 – postanowienie z dnia 25 marca 1999 r.

Zmieniony w wyniku apelacji wyrok rozwodowy w części dotyczącej wysokości świadczeń alimentacyjnych na rzecz dzieci ma być samodzielny. Kasacja od takiego wyroku nie jest dopuszczalna.

III CKN 206/98 – wyrok z dnia 25 marca 1999 r.

Nie można skutecznie dowodzić błędu w subsumcji (art. 393¹ pkt 1 k.p.c.) poprzez kwestionowanie prawidłowości dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych.

I CKN 23/99 – postanowienie z dnia 31 marca 1999 r.

Wykładni postanowień art. 13 Konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (Dz.U. z 1995 r. Nr 108, poz. 528) co do okoliczności uzasadniających odstąpienie od obowiązku wydania dziecka bezprawnie uprowadzonego lub zatrzymanego należy dokonywać uwzględniając generalną dyrektywę „dobra dziecka” w ujęciu Konwencji o prawach dziecka (Dz.U. z 1991 r. Nr 120, poz. 526).

I CKN 1079/97 – wyrok z dnia 7 kwietnia 1999 r.

W procesie wytoczonym na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, Sąd bada prawomocność decyzji administracyjnej o wywłaszczeniu, stanowiącej podstawę zgłoszonego roszczenia o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a stanem prawnym rzeczywistym.

III CKN 190/98 – postanowienie z dnia 8 kwietnia 1999 r.

W razie sporządzenia prawidłowego, to jest zgodnego z wymaganiami podanymi w art. 952 § 2 k.c., pisma, przesłuchiwanie świadków przewidziane w art. 952 § 3 k.c. oraz w art. 662 k.p.c., jest nie tylko zbędne, ale i niedopuszczalne.

I CZ 25/99 – postanowienie z dnia 9 kwietnia 1999 r.

Jeśli wpis należny od kasacji nie został uiszczony, to odrzucenie jej odpowiada przepisowi art. 393⁵ k.p.c. i nie narusza konstytucyjnej zasady równości wobec prawa, ani gwarancji dostępu do sądu.

III CKN 1239/98 – wyrok z dnia 14 kwietnia 1999 r.

Jeżeli w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji Skarb Państwa reprezentowany był tylko przez część jednostek organizacyjnych, z których działalnością wiąże się dochodzone roszczenie to pominięcie pozostałych jednostek nie może być podstawą do uznania nieważności postępowania z przyczyn wymienionych w art. 379 pkt 2 i 5 k.p.c.

I CZ 28/99 – postanowienie z dnia 15 kwietnia 1999 r.

Kasacji wniesionej przez pełnomocnika osoby fizycznej będącego radcą prawnym, sąd nie może odrzucić z tej przyczyny, że pełnomocnictwo nie zawiera oświadczenia o którym mowa w art. 89 § 3 k.p.c., bez uprzedniego wezwania do uzupełnienia braku w wyznaczonym terminie.

I CZ 29/99 – postanowienie z dnia 15 kwietnia 1999 r.

Przy uwzględnieniu zażalenia, zawierającego wniosek o uchylenie postanowienia o odrzuceniu kasacji, podstawę rozstrzygnięcia stanowi odpowiednio stosowana jedynie część przepisu art. 388 § 1 k.p.c., to jest bez przekazania sprawy w jakimkolwiek zakresie do ponownego rozpoznania.

II CKN 255/98 – postanowienie z dnia 16 kwietnia 1999 r.

Podstawę dziedziczenia może stanowić testament własnoręczny, który zaginął. Fakt jego sporządzenia, ważność oraz treść rozporządzeń musi zostać udowodniona w toku postępowania o stwierdzenie nabycia spadku.

II CZ 23/99 – postanowienie z dnia 19 kwietnia 1999 r.

O przekroczeniu 7-dniowego terminu z art. 387 § 3 k.p.c. można mówić także wtedy, gdy wprowadzie orzeczenie wraz z uzasadnieniem zostało stronie doręczone, lecz naruszone zostało wymaganie dotyczące zgłoszenia przez stronę odpowiedniego żądania doręczenia orzeczenia w terminie tygodniowym.

III CA 3/99 – postanowienie z dnia 20 kwietnia 1999 r.

Prawna ochrona roszczeń Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych o zwrot wypłaconych świadczeń, przewidziana w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. z 1994 r. Nr 1, poz. 1 ze zm.), obejmuje również zwolnienie Funduszu od ponoszenia wydatków w postępowaniu egzekucyjnym.

II CKN 211/98 – wyrok z dnia 7 maja 1999 r.

Jeżeli dla skuteczności na obszarze Polski, nie nadającego się do wykonania w drodze egzekucji orzeczenia sądu zagranicznego, wymagane jest uznanie, to następuje ono w odrębnym postępowaniu unormowanym w art. 1147-1149 k.p.c.; uznania tego nie można dokonać jako przesłanki orzeczenia w innej sprawie (ad casum).

II CKN 282/98 – wyrok z dnia 12 maja 1999 r.

Jeżeli weksel gwarancyjny wystawiony przez kredytobiorcę na zabezpieczenie kredytu zostanie przez pierwszego remitenta przeniesiony w drodze indosu, to osoba, przeciwko której indosatariusz dochodzi praw z weksła, nie może wobec niego zasłaniać się zarzutami opartymi na kwestionowaniu ważności umowy kredytowej, także wynikającymi z art. 36 i 37 k.r.o.

I CKN 1152/97 – wyrok z dnia 14 maja 1999 r.

Brak bezprawności działania jest okolicznością obojętną z punktu widzenia dopuszczalności zastosowania art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 24 lutego 1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 31/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy stawka minimalna za obronę przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym, wynikająca z § 16 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1997 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłat za czynności radców prawnych – Dz.U. Nr 154, poz. 1013, obejmuje również kwotę stawki minimalnej określonej w § 16 ust. 1 pkt 1 tegoż rozporządzenia?”

I KZP 32/99

Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy znamię ustawowe posiadania wyrobów objętych obowiązkiem oznaczenia znakami akcyzy określone w art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 1993 r. o oznaczeniu wyrobów znakami skarbowymi akcyzy (Dz.U. Nr 127, poz. 584) obejmuje również faktyczne władanie tymi wyrobami za kogo innego?”

I KZP 33/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Jaką formę przybrać powinno orzeczenie sądu odwoławczego rozpoznającego apelację od uzasadnienia wyroku

Sądu pierwszej instancji?"

I KZP 34/99

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Białymstoku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Jak należy rozumieć użyte w art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr34, poz. 149 z późniejszymi zmianami) określenie „mieszkającym obecnie bądź w chwili śmierci w Polsce”, w sytuacji, gdy śmierć represjonowanego nastąpiła poza obecnymi granicami Polski w wyniku represji?”

I KZP 35/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy warunek z art. 306 § 2 k.p.k. odnosi się do zażalenia na zarządzenie Prokuratora o odmowie przyjęcia środka odwoławczego od postanowienia odmawiającego wszczęcia postępowania przygotowawczego?”

I KZP 36/99

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy uprawnienia do żądania odszkodowania i zadośćuczynienia, określone w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r., przysługują małżonkowi, dzieciom i rodzicom na podstawie art. 8 ust. 2 a ustawy wyżej cytowanej, w sytuacji, gdy osoba

represjonowana przez radzieckie organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości lub organy pozasądowe za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego lub z powodu takiej działalności, została pozbawiona życia w okresie objętym czasokresem zakreślonym w art. 8 ust. 2 a (to jest od dnia 1 stycznia 1944 r. do dnia 31 grudnia 1956 r.) w trakcie stosowanych wobec niej represji w miejscu odosobnienia, znajdującym się na terytorium Polski w granicach ustalonych Traktatem Ryskim, jeszcze przed wydaniem orzeczenia?”

I KZP 37/99

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Łodzi przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wskazany w art. 474 § 2 k.p.k. czas trwania dochodzenia, którego przekroczenie powoduje, że dalsze postępowanie prowadzi się na zasadach ogólnych dotyczy dochodzenia prowadzonego w trybie uproszczonym, czy także dochodzenia zwyczajnego?”

I KZP 38/99

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

1. „Czy sąd odwoławczy uprawniony jest do czynienia ustaleń w przedmiocie istnienia warunków określonych w art. 60 § 3 k.k., jeśli zagadnienie to nie było w ogóle przedmiotem rozważań i oceny w sądzie pierwszej instancji.

2. Czy zasady gwarancyjne z art. 1 § 1 k.k. pozwalają na zastosowanie do czynu popełnionego przed 1 września 1998 r. kwalifikacji z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. jeśli przy uwzględnieniu

równoczesnej potrzeby stosowania art. 60 § 3 k.k., to nowe uregulowanie jest in concreto „względniejsze” dla oskarżonego (art. 4 § 1 k.k.)?”